

Розділ 12

Чарівні звірі також ідуть до школи

Щоб доїхати до школи, Бенні взяв синій велосипед. Генріетту він узяв разом із коробкою та поклав у велосипедний кошик. Йому знадобилося чотири хвилини, аби подолати відстань від вулиці Лерхенфельдштрассе до школи Вінтерштайн. Радісний хлопчик увійшов до класної кімнати та обережно поставив коробку з-під взуття на свою парту.

— Її звати Генріетта, й вона родом з Карибських островів, — з гордістю промовив Бенні та плюхнувся на стілець поряд із Шокі. — Найбільше вона любить їсти хижих крабів та слизьких медуз, але в мене вдома їй найбільше смакують овочі.

Я щойно дав їй цілу редиску, — йому дуже кортіло справити враження на своїх однокласників. Якщо вже містер Моррісон не приніс йому пантеру.

Але ніхто не відреагував. Навіть Шокі лише пробурмотів:

— Чудово, Бенні, — а потім знову заходився сортувати олівці у своєму пеналі та розкладати їх за розміром.

Бенні знизав плечима, поставив коробку з-під взуття на підлогу та трохи посунув кришку набік. Коли ж хлопчик витягнув із портфеля зошит із природознавства, на тому місці, де зазвичай було написано його ім'я, миготіли зелені літери.

Правило номер один

У присутності сторонніх осіб ми не говоримо про довірених нам тварин.

Бажаємо успіхів!

Чарівна зоологічна крамниця

Бенні обережно подивився ліворуч, потім праворуч. Решта дітей робили вигляд, ніби тут немає жодних чарівних тварин. Але ж вони були, га? Хлопчик зазирнув під парту. Генрієтта витягнула голову з-під панцира та по-змовницькому підморгнула йому.

І лише коли Бенні обернувся, до нього дійшло: позаду, біля самої стіни, сидів пан Зігманн,

директор. Він не був частиною класу. Ну, звичайно! Бенні згадав про присягу та злякався. «Ми ніколи, ніколи не говоримо про чарівних тварин у присутності інших...» На щастя, міс Корнфілд ще не прийшла, інакше вона б, напевне, примусила його писати якусь додаткову роботу як покарання.

Коли Бенні розгорнув зошита, зелені літери з'явилися знову.

Нагадування про правило номер два
Якщо твоя тварина розмовляє з
тобою, оточуючі тебе люди не
почують цього.

Однак, якщо ти розмовлятимеш із
твариною, оточуючі дуже добре це
почують.

У Бенні крутилося на язика ще одне запитання, але на сторінці з'явилося наступне попередження.

До речі, це також стосується міс
Корнфілд. Якщо Генрієтта заговорить,
твоя вчителька нічого не почує.

Бажаємо успіхів!
Чарівна зоологічна крамниця

Бенні посміхнувся та відкинувся на спинку стільця. Йому вже кортіло дізнатися, що ще нині може трапитися.

Цього понеділка Іда прийшла до класу раніше, ніж завжди. Перед початком занять їй хотілося показати Раббатові територію школи.

— Це для того, щоб ти знав, де я проводжу першу половину дня, — пояснила вона.

Спочатку вони пішли до ставка. У ньому плавали дві качки. Раббат облизнув мордочку.

— Навіть не думай! — попередила друга Іда та так сильно стала махати руками, що качки розправили крила, закрикали та полетіли геть.

— Та я ж просто хотів попити, — невинним тоном промовив лис та сунув ніс у воду, але Іда йому не зовсім повірила.

Раббат тикав свій ніс усюди. На подвір'ї, де діти гралися на перерві, йому закортіло поритися у смітнику, але Іда не дозволила.

Замість цього вона повела Раббата до актової зали, де стояв старий шкільний глобус, та до шкільної бібліотеки. Більшість інших дітей уже пішли

до класів, тому вони могли спокійно подивитися все, що заманеться. Іда показала на кольрабі, які стояли на підвіконні, ледве не вивалюючись із горщиків.

— Пан Зігманн хоче стати королем кольрабі, — пояснила дівчинка. — Тут, у бібліотеці, тепло, мов у парнику. Принаймні так він каже. Ти лишень подивись, які в них уже великі бульби.

Коли вони хотіли ввійти до класу, Раббат насторожив вуха.

— Там є хтось, хто не належить до класу, — попередив він подругу.

Іда зітхнула.

— Це може бути лише директор, — сказала вона. — Краще не заходь зі мною, а почекай на мене в коморі для обладнання та дивись, щоб завгосп тебе не впіймав, добре? Я не хочу, щоб із тобою щось трапилося.

Цієї миті з'явилася міс Корнфілд, рівно за хвилину до початку заняття. Вона подивилась услід Раббатові, який саме зник за рогом, та привітно кивнула Іді.

— Усе гаразд? — запитала вона.

Обличчя Іди осяяла посмішка.

— Краще не буває, — тихенько відповіла вона. — До речі, пан Зігманн у класі.

— Справді? — міс Корнфілд підняла одну брову. — Ну, то ходімо!

І вона різко відчинила двері до класу, а Іда за її спиною проскочила на своє місце.

— Коли сталася перша висадка на Місяць та хто брав у ній участь? Анна-Лена? — одразу після привітання міс Корнфілд узялася закидати клас запитаннями.

— 20 липня 1969 року, — випалила дівчинка. — Першого чоловіка, який ступив на Місяць, звали Ніл Армстронг.

Міс Корнфілд кивнула.

— Із якої він був країни? Сіласе?

— З Америки.

— Із США, правильно, — вчителька, озираючись, ішла між рядами. — Що промовив Ніл Армстронг, коли ступив на Місяць? Едді?

— Е-е-е, гадки не маю!

— Йо?

Йо посміхнувся:

— Як пройти до пляжу?

Бенні похитав головою. Не надто вдалий момент, щоб кепкувати, адже прийшов пан Зігманн.

— Дуже смішно, Йо, — міс Корнфілд насупилась. — Ідо?

Іда лише на мить підвела голову.

— Це маленький крок для людини, але гігантський стрибок для людства.

Генріетта прошепотіла із коробки з-під взуття:

— Ти також знаєш це, Бенні.

Міс Корнфілд ішла далі.

— Скільки часу астронавти були на Місяці? Йо?

Йо посміхнувся.

— Доки їм не прикортіло до туалету, — Сілас ледве стримав смішок, а Йо гордовито почав крутитися на всі боки. Пан Зігманн відкашлявся.

— 2 години 31 хвилину, — прошепотіла Генрієтта, і Бенні випалив:

— 2 години 31 хвилину! — це був перший раз у житті Бенні, коли він добровільно відкрив рота на занятті, але успіху це йому не принесло.

— Тебе запитували? — озвалася міс Корнфілд. — Наступного разу піднімай руку!

— От лишенько, — почулося з коробки з-під взуття.

Наступне запитання було важким. Ось що запитала вчителька:

— Яку кількість місячного ґрунту привезли на Землю астронавти?

Відповіді не знали ані Іда, ані Професор.

— 22 кілограми, — відповів Бенні, піднявши руку.

— Зубрій! — просичав Йо.

Бенні зрадів. Як же все-таки практично мати поруч таку мудру та досвідчену тварину. А чи знала б пантера стільки всього про висадку на Місяць?

Ураз Бенні відчув сильну радість за те, що отримав від містера Моррісона маленьку черепаху. Бенні удав, що в нього розв'язався шнурок, та потягнувся під парту, а сам тим часом погладив ліву ніжку Генрієтти. Черепаха захихотіла від утіхи.

— Лоскотно, — задоволено гикнула вона.

Пан Зігманн, директор, був задоволений.

— Ви добре тримаєте свій клас, пані колего, — похвалив він. — За винятком отого. Нехай згодом зайде до мого кабінету, — і його вказівний палець вперився в Йо, а той лише зухвало посміхнувся у відповідь. Іда вирішила, що це дуже мужньо з його боку.

1. Чому ніхто з класу не звернув уваги на черепашку Генрієтту?
ніхто не міг її побачити
у класі була стороння людина
міс Корнфілд не дозволила
 2. Що з переліченого НЕ хотів зробити Раббат?
поритися в смітнику
упіймати качок на ставку
перекинути горщики з кольрабі
 3. Що сказала перша людина на Місяці?
«Це маленький крок для людини, але гігантський стрибок для людства»
«Мене звати Ніл Армстронг, і я землянин»
«Як пройти до пляжу?»
 4. Хто назвав правильний час перебування людини на місяці – 2 години 31 хвилину?
Іда Бенні Сілас Йо Анна-Лена Макс
- Чому, на твою думку, Йо так поводитьсь?

Чи добре дозволяти собі такі висловлювання в присутності директора?